

KDOŽ
MNE NALÉZÁ,
NALÉZÁ
ŽIVOT

Pr.
8, 35

—
1979

**živá
SLOVA**

Z dopisů čtenářů

Koncem minulého roku a počátkem roku letošního redakce i administrace něho časopisu obdržely desítky dopisů od našich čtenářů. S pohnutím jsme otevřali jeden dopis za druhým, z nichž jsme se dozvěděli, jak Bůh skrze své Slovo a svého Ducha působí i prostřednictvím Živých slov v životech lidí. Posuďte sami:

"Je to už třetí ročník ŽS, jenž přináší do mého duchovního života nové objevy a pohledy, a nedovedu si dosť dobré představit, že by se ani po dlouhých dvou měsících v mé schránce na dopisy neobjevila obálka s dlouho očekávaným obsahem ŽS... Chci Vám všem, kteří se podílíte na přípravě časopisu, poprát do nového roku 1979 mnoho Božího požehnání, bez něhož by i ta nejlepší snaha vycházela zcela naprázdno. Kéž sám Velký Bůh je redaktorem tohoto časopisu, aby skutečně přinášel Slova Živá a probouzel mnohé mrtvé v hříších k životu v Kristu." J. S.

"Váš časopis ŽS mi velmi slouží k duchovnému obohacování sa a často v našom zhromaždení si rozprávame o prečítanom Slove..." J. M.

"Pokiaľ sa týka obsahu časopisu, doporučujem toto: Máme ešte niektorých starších bratov, ktorí sú schopní vyložiť viaceré miesta v Písme. Pokiaľ ich máme, využime ich! — Zdá sa mi, že je hodne slúžené darmi učiteľskými a ostatné sú akosi bokom. — Uviest prespektívnu veriacemu po uverení, čo má na zemi, potom po odchode k Pánovi, Pánov príchod pre cirkev, Jeho súdna stolica... Ďalej sa mi zdá, že by v časopise mala byť rubrika „Tiché rozhovory“, do ktorej by prispievali všetci skúsenosťami..." -pu

"Dosud vyšlé ročníky máme vyvázané, půjčujeme je příbuzným a známým... Můj syn, i když má málo času a bývá málo doma, na čtení ŽS si čas najde... B. S.

OZNÁMENÍ ADMINISTRACE

Pravidelně vkládáme do 1. čísla složenku, kterou hradíte předplatné. Zádáme Vás proto, abyste nezádali zaslání složenky předem a abyste nám nezasílali předplatné v roce předcházejícím.

Stává se nám, že nám zašle předplatné někdo z Vašich příbuzných. V takovém případě uvedte na rubu složenky, za koho se předplatné odesílá. Pro nás jsou voditkem adresy, na které Vám časopis zasíláme.

Nakonec Vás prosíme o překontrolování Vaši adresy, na kterou Vám časopis odesíláme, zda je správná a úplná. Změny a nepřesnosti nám obratem napište, abychom si mohli připravit správné adresy.

Děkujeme Vám, drazí čtenáři, že nás podpiráte na modlitbách a s porozuměním přecházdíte a přehlížíte i nedostatky, které jsou způsobeny naší lidskou nedokonalostí. Ať i pro tu to práci na časopisu platí: „On musí růst a já se menším“ (J: 3:30).

Vaši spolubratři z redakce a administrace

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

POZNÁVACÍ ZNAMENÍ KŘEŠČANA

Má Duch Boží vliv na nás manželský a rodinný život?

"Vy jste sůl světa! Vy jste světlo světa!" To řekl Pán Ježiš svým učedníkům. Platí to pro nás, podíváme-li se na nás manželský a rodinný život? Vnější zdání může být mnohdy velmi klamné. Jsme skutečně pro lidi kolem nás orientační body se zdalek viditelnými lidskými vztahy mezi mužem a ženou, se srdečnou láskou a vzájemnou péčí? Anebo jsou mnozí z nás silně nakloněni orientovat se podle těch „venku“ stojících a přitom sami pozbyt směr? Kráčíme spolu tak, že naše děti říkají: „Tak n nějak bychom chtěli žít v našem manželství?“

Cílem by se mohlo naše spolužiti jako křesťanů, při pohledu na manželství a rodinu, zvláště vyznačovat mimo pravidelnou návštěvu shromáždění a účasti na jiných křesťanských akcích? Máme vůli a sílu utkat se s duchem času a schopnost jej poznat? I dnes můžeme pozorovat působení Ducha svatého uprostřed našeho denního života, Boží zásah, který mění, obnovuje, odkrývá, osvětuje a povzbuzuje. Myslíme-li na událost o letnicích, pak v ní vidíme živou, skutečnou sílu při působení Ducha svatého. Řekněme si o tom něco.

1. Co způsobuje Duch svatý

Duch svatý způsobuje hlubokou důvěru v Slovo Boží. Nemyslíme tím jen to, že pokládáme za pravdu to, co stojí v Bibli, ale že si vážně přivlastňujeme napsané Slovo a jeho přeměnu (přenesení) do všedního dne. Tam, kde se Slovo Boží stává okladem mého života, tam mne vede, nese v těžkých situacích a ustavičně mně vybízí, abych změnil svůj postoj, svoje zaměření. Tato výra vytváří místo pro skrytost, kterou jinak, často však marně, hledáme u jiných. Muž u své ženy, žena u svého muže, svobodný v instituci manželství, ale nakonec zůstáváme jen závislými a nejsme skrytí!

Důvěra v Boží Slovo vytváří skrytost, protože vyjasňuje a vysvětuje oddání se, rod, společenství muže ženy a dítěte v manželství a v rodině.

Na jednom příkladě si můžeme vysvětlit (prevzato od W. Trobisch), co je napsáno u Ef 5:21-33. Představme si trojúhelník, na jehož třech úhlech je napsáno: muž, žena, dítě. A nyní si představte rodinu, kterou znáte, a uvedte jméno toho, který v ní vládne, na vrch trojúhelníku. V mnohých rodinách má nyní žena žezlo v ruce. Ona je tou vitální, dynamickou silou, která rozhoduje a peče o to, aby vše v rodině běželo podle jejích představ. Pro muže to není nakonec nepříjemné, že to přece jen pohodlné, když nemusí ustavičně přebírat zodpovědnost. Později se mu to však vymstí, když zpozoruje, že ho jeho žena označila v rodině za toho, který zklamal!

Jsou však také rodiny, kde je dítě na vrcholu trojúhelníku, má oba rodiče „v hrsti“ a obratně s nimi manipuluje. A protože žena vidí ve svém dítěti všechno utváření, uskutečnění sebe, nedopustí, aby muž zasáhl, ale poníže jej slovy: „Ty závidíš!“ A muž si zatím těše myslí: „Ať se dítě vede lépe než mně, má to, co se mně nedostávalo“. A tak vyrůstá v rodině malý tyran, který nic neví o poslušnosti, vděčnosti, o lásce, protože se nikdo neodvážuje klást mu hranice, omezovat ho!

Proti takovým tendencím uvádí Slovo Boží muže jako hlavu rodiny na vrchol trojúhelníku. A nyní se ozvou mnozí a křičí: „To už zde bylo po staletí!“ Autoritativní mužové, zotročené ženy a k tomu utlačované děti! Vím, že i dnes jsou ještě takoví mužští „vládci“. Zpracovali si celou rodinu pro sebe a pro svoje (často dokonce jako křesťansky označené) účely, a svoje chování pak ještě odvozují od Božího Slova. Mýli se! Jistěže Slovo Boží mluví o „hlavě“. Míní tím oddání se, poslušnost, které počiná větou: „Oddání jsou jedni druhým v bázni Boží“ (Ef 5:21).

Živě si vzpomínám, jak se vyděsil jeden mladý manžel, který poprvé pochopil to, co je napsáno v Ef 5:25: „Muži milujete ženy své, jako i Kristus miloval církev a vdal sebe samého za ni“. Tenkrát řekl: „...pomyslím-li, jak církev zachází s Kristem, jak Jej znevažuje, jak Jej znova používá pro své účely a jak Pán Ježíš znova a znova odpouští, miluje ji a váží si ji, ustavičně ji jen dobro prokazuje, pak tento postoj mně připadá – jako manželu – lidsky nemožný!“ Takový vztah však nemá ani v nejmenším nic společného s postojem „domácího tyra“. Slovo Boží působí jako ustavičná výzva k novému vykrojení směrem, pro který jsme se již jednou rozhodli. Muž zpravidla zůstává již na tom, čeho dosáhl, a pevně se přidržuje stanoviska, kterého se jednou již uchopil, protože mu dodává jistotu. Je to však jistota falešná a sebeklam, vnitřní zatvrzelost a nepohyblivost je lidská. Boží Slovo oživuje a způsobuje pohyb; po jednom kroku následuje další.

Duch Boží, při důvěře ve spolehlivé Boží Slovo, umožňuje tu pravou poddanost muže a ženy, rodičů a dětí v rodině. Nedivejme se však na toto poddání se jako na samoučelné. Musí být uvedeno v souvislosti s vůlí Boží. Nikdo se už nemusí obávat, že by přišel zkrátka uprostřed trojúhelníku, nikdo se nemusí přidržovat toho, co si přivlastnil, ale co se pro něho nehodí. Nikdo z věřící rodiny nemůže zůstat takový, jakým je od přirozenosti. Umožňuje to vzájemná láska, znásobená láskou Boží, vyzařuje ve vztahu jedných k druhým to, co Pán Ježíš nazývá světlem a solí.

Důvěra ve Slovo Boží umožňuje také pravý postoj k tělesnosti. My jsme více méně poznáni řeckým smýšlením. Domníváme se, že tělo v poměru k duchu není níčím, jen překážkou, žalářem duše! O takovém „oceňování“ však Bible nic neví. Pro ni je tělo chrámem Ducha Božího, tedy nic méněcenného, nýbrž vzácný, svěřený dar, který Stvořitel podivuhodně připravil a pro který se vyplati chválit a velebit. To by nás mělo vést k pozitivnímu stanovisku k pohlaví, aniž bychom tím stavěli „sex“ do středu našeho myšlení a chtění. Na tomto úseku – intimním vztahu mezi mužem a ženou – je dnes hodně zmatků, zejména u mladší generace. Mám za to, že na tomto zmatku nejsme my, rodičové, bez viny! Je to tím, že nám samým schází správný postoj k otázce tělesnosti a pohlaví. Na podkladě důvěry ve Slovo Boží roste ono „ANO“ k otázce muže a ženy v plodném napětí a vztahu k sobě a „ANO“ ku stvoření.

2. Jak dochází k projevům Ducha svatého?

„...žádný nemůže říci Pán Ježíš, jedině v Duchu svatém“ (1K 12:3). Toto biblické slovo nám jasné říká, že v každém z nás, který jde svou cestou s Pánem Ježíšem, začalo působení Ducha svatého. Ale podle čeho poznáme, zda Duch Boží nás vede k porozumění, anebo mu stojí překážky v cestě?! Podle tří poznávacích známení může si zažít sám (prozatím ne u jiných!) vyzkoušet, zda Duch Boží v něm je činný a něco způsobuje:

1. Kdo je naplněn Duchem Božím, přijímá kritiku, protože si druhého více cení než sebe.
2. Kdo je naplněn Duchem Božím, má otevřené oči pro své bližní. Miluje je takové, jaci jsou, neboť vidí, čím se mohou stát! Pečeje o lidi a činí to rád. Kolikrát jsme však sami sebou zaměstnáni tak, že ani nepozorujeme trpícího bratra či sestru vedle sebe?
3. Třetí poznávací známení bych nazval pokoj. Snad my, nepokojní tvorové, sotva víme, co to je vnitřní pokoj, který vyvěrá z pokoje s Bohem, a který je více, než jen jistota viry. Tento pokoj zároveň známeno být smířen se svou cestou života, poznání, že to musí být tak a ne jinak! Nemírným tím onen lenivý, chudý pokoj, který se může dostavit i v křesťanských manželstvích, jestliže se sjednotíme na malých společných jmenovatelích a žijeme z kompromisů.

Duchovní člověk je člověkem naslouchajícím a milujícím, ze kterého vyzařuje pokoj. Je mnoho takových manželů a manželek mezi námi? Zde už musíme mluvit o překážkách pro působení Ducha svatého v našem životě.

Největší překážkou je nedostatek tichosti před Bohem. Vím, co si mnozí pomysl, když to budou číst: odkud máme k tomu vztí čas?! Co jsem skutečně chtěl, pro to jsem měl vždy čas (Výjimkou jsou matky s malými dětmi!) Ale máme

vůbec touhu po pokoji? A potřebujeme pocitujeme klid? Jistá sestra vyprávěla svou zkušenosť. Když jsem se vdala, s hrůzou jsem zjistila, že mému manželovi se nechce ráno včas vstávat. Měl pro své pozdní vstávání tři logické důvody a mně nezbývalo nic jiného, než se s tím smířit. V osmém roce našeho manželství se pak přihodilo něco, co zvrátilo veškerou logiku. Jednoho rána o šesté hodině nechal zvonit svůj budík, vyskočil z postele a krátce na to seděl u Bible, modlil se a psal si něco do svého malého notýsku. Pomyslela jsem si: To jistě dlouho nepotrvá! Ale zmínila jsem se. Za tři týdny se mě zeptal: „Nechceš se ztištít se mnou?“ Rekla jsem mu: „Já si čtu Bibli a modlím se v jinou dobu.“ „Je zde ještě něco jiného; ztištít se v modlitbě před Bohem a být poctivý sám k sobě,“ odpověděl mi. Slyšela jsem to slovo „poctivý“, „čestný“, a tu se ve mně něco vynořilo, co mne doposud nikdy netlačilo. Už roky jsem něco před svým manželem tajila ze strachu, že si mne přestane vězít, kdybych to vyznala. A tak jsem mu řekla: „To nepotřebuju, jsem piece již déle křesťankou než ty!“

My ženy jsme zarputile, umířené! Boj se sebou samou jsem vydržela ještě dva roky, pak jsem byla, poprvé ve svém manželství, zcela upírná a čestná vůči svému muži. Přirozeně, že se nejprve zhroutil! Ale z tohoto našeho rozhovoru vyrostla nová, tak hluboká důvěra, že dnes mohu směle říci že to byl počátek nové, opravdové lásky mezi námi dvěma. Pro mne tím skončil tzv. nedostatek času pro ztištění se před Bohem. Bůh sám rozboril zed' mého vlastního pokrytectví, moji zbožnou „fasádu“!

To je totiž druhá překážka pro působení Ducha svatého v našem životě: Nečestnost a pokrytectví. Vnikne-li do našich srdcí duch tohoto světa, pak se to stalo pro nedostatek poctivosti, pro nedůvěru, slepost, samospravedlnost, závist a lakovství. Také nedůvěra vůči Bohu i strach, že v životě něco ztratím, je kořenem lži a pokrytectví. Jak se jen z toho dostat ven?

a) Chceme udělat v našem bytě místo pro Boha; máme v našem časovém plánu, v našem srdci místo pro Boha?! To by byl jen první krok. Kdo nemá ve svém denním plánu pevný čas pro Boha, ten se s ním snad vůbec nechce setkat.

b) Druhým krokem je rozhodnutí se pro opravdovost, ať to stojí, co stojí. Vyžaduje to odvahu; sebe samého vidět takového, jaký jsem, a to není žádný pěkný pohled. Ale také odvahu jmenovat hřich jeho pravým jménem! Závist, ctižádost, pýcha, jsou kořeny vzpoury, rebelování a zoufalství, ale Bůh nás může z toho vysvobodit, když se odvážíme je odkrýt. Jak má lékař léčit ránu, kterou pacient skrývá – ve svém strachu – pod pokrývkou?! Rez lekářův bolí, ale přináší uzdravení. „Hnis v kostech je závist“ (Př 14:30), praví Bible. Činí nás neschopními obecenství a izoluje nás uprostřed rodiny. Duch svatý nám pomáhá odkrývat hřich a špatné chování. Z obojího dostane se nám odpusťení, přijde mi s tím na světlo. Zde počíná pro mne rozhodující vliv Ducha v manželství a v rodině.... Chodíme-li ve světle (tj. zůstáváme v ustavičném odkrývání našeho selhávání, neosvědčení se), pak máme obecenství vespolek“ (1J 1:7). To neplatí nikde více, než právě v manželství. Jestli však nedopráváme Duchu svatému, aby se projevoval, protože nechceme ztratit „tvář“, nýbrž chceme zůstávat „pěkní“, pak jsme nakonec „k smrti osamoceni“ uprostřed vlastní rodiny – v zajetí životních lží a v beznaději.

3. Proč jsou účinky Ducha Božího tak životně důležité?

Bez nového a hlubokého účinku Ducha svatého v našich manželstvích a rodinách budeme brzy stát před troskami manželství. To je ta velká výzva k nám, křesťanům, jak ji sotva měla generace před námi! To je nyní nejen našou velkou možností, nýbrž také náš příkaz, naše naděje. Žít v evangeliu a tak v poslušnosti Duchu Božímu být oddaní jedni druhým. Plout proti proudu je možné jen tenkrát, když máme ustavičně živé spojení s Bohem.

Cílem Božího osvobození není jen osobní svoboda, ale svoboda pro práci v Jeho království.

Není totiž nic působivějšího a účinnějšího pro vládu Boží v tomto čase než rodina, která není obrazem vězeňské cely pro muže, ženu a děti, nýbrž se stává domovem vyznání a obnovení pro každého, kdo se s ní setkává.

I. H.

Běžet znamená udělat první dva kroky a ty pak stále opakovat. Jedině tak je možno dosáhnout cíle. Naprostě stejně je tomu v životě křesťana. Obrácení každého Božího dítka je jedinečné, napínavé a neopakovatelné, je to pokazdě jiný příběh veliké lásky Boží k člověku a jeho odevzdy. Ke křesťanství však patří také běh, a tedy i „kroky“, které musí konat každý, kdo chce dosáhnout v duchovním životě cíle. Tyto kroky si můžeme lehce zapamatovat, protože tvoří pět „P“ – je jich pět a všechny začínají stejným písmenem.

Prvního kroku k Pánu Ježíši se odváží pouze ten, kdo poznal pravdu o sobě samém. Je to bolestná pravda. Vychází najevo nejen naše zlé myšlení a naše

1. PRIZNÁNÍ

nepřátelství vůči Bohu, ale i naše převrácené, sobecké činy. Není to snadné přiznat před Bohem, že jsem žil převráceně. Ještě horší je pro mnohé prosit o odpuštění lidi. Bez tohoto kroku však nepostoupíme dále, neboť jedině tak dosáhneme Božího odpuštění našich vin, bez něhož jít dál nemůžeme.

2. PORÁDEK

Nechceme-li zůstat stát na místě, musí za prvním krokem následovat další. Musíme dát do pořádku to, co jsme ve svém starém životě narušili, ať už jsou to vztahy mezi lidmi, či majetkové nebo jiné vztahy. Možná, že také budeme muset vrátit to, co jsme si neprávem přivlastnili.

3. PISMO

Prvý dva kroky znamenaly skoncování se starým způsobem života. Čtením Písma nám chce Bůh ukázat, jaké nové, dobré životní návyky se máme naučit

Ale to by bylo málo. Při čtení zakusíme nadto Boží milost, jeho útěchu, jeho vedení. Jeden křesťan, který za svého života přečetl Bibli více než stokrát, řekl: „Posté mi byla vzácnější než poprvé!“

Čtení Bible musí být pravidelné, aby mělo smysl. „Povinnou“ chvilku to neodbudeme.

4. PROSBY

Bůh nepotřebuje naše prosby a modlitby. Je nám však natolik nakloněn, že nás zve k spoluúčasti na realizaci svých plánů.

Jaké ulehčení představuje pro nás ta skutečnost, že můžeme s Bohem hovořit o všech záležitostech našeho života. Naslouchá nám pozorně, když mu říkáme, jak jsme šťastní, unavení či blažení, nebo jaké pochybnosti nás trápí.

Toto otevřené jednání s Bohem na modlitbách se však musí udržovat stejně jako udržujeme dobré přátelství.

5. POSPOLITOST

Bible srovnává křesťanskou pospolitost, církev, shromáždění, atd. se stavbou, kterou chce Bůh postavit. Přitom každý křesťan je kamenem, který má být do této stavby zasazen.

Je zde slyšet rány kladivem a pokřik zedníků, spousta věcí tu leží bez ladu a skladu a mnozí zde mohou pochybovat o tom, že by zde jednonoh mohl vyrůst kvost architektury. Počkejme však, až bude vše hotovo. To se podivíme! Avšak nejdějen o pasivní přihlízení. Je velmi důležitá také naše spolupráce. Na Božím stave-

ništi má každý svůj úkol, který nemůže nikdo plně nahradit. Zde máme příležitost rozvinout své dary a žít nový život. Kdo se odváží vstoupit do nového života, bude se muset odvážit i připojit se ke společenství věřících a v něm spolupracovat. Jinak přešlapuje na místě a nemůže pokročit dále.

U kterého kroku jsi, milý čtenář? U prvého, druhého, třetího, či snad u čtvrtého? Ale STOP! Takže bychom se dostali znova na scestí! Dosáhnout cíle znamená, udělat první kroky a ty STÁLE OPRAKOVAT. Musí se tedy stát naším denním zvykem: PRIZNÁNÍ, PORÁDEK, PÍSMO, PROSBY a POSPOLITOST.

A ještě jedna myšlenka na závěr: Běží-li někdo, pak se neloudá, nepřemýší o tom, zda má kroky činit nebo ne, ale snaží se je činit co nejrychleji. Kéž by to platilo i o našem duchovním běhu.

připr. -tp

UCHVÁCEN JSEM OD KRISTA JEŽÍŠE

Vykročili jsme do nového roku s různými přání – zdraví, pokoje, miru, duchovního růstu, probuzení, Boží ochrany, nové milosti. Apoštol Pavel praví: Mám jediné přání: být uchvácen od Krista Ježíše! O to mi jde, proto snažně běžím, o to usiluji, zápasim.

Co znamená být uchvácen? Jistě máme zážitek při pohledu na krásný obraz, panoráma velehor, východ slunce nebo vyprávění úchvatného příběhu. Dlouho se vše zrcadlí v našem nitru, nadšeně o všem vyprávime, jsme tim strženi, nesení, uchváci. A což teprve při pohledu na našeho Pána. Uchvácení Jeho láskou, která nám rájí z Golgoty. To je ON! Obětoval se za mne i za tebe. Má otevřenou náruč k celému světu. Může kdo zůstat lhotejný? Touto láskou, zřením Jeho obrazu v Jeho Slově být naplněni, uchváci, něstí ji dál, od srdeček k srdcům. Jaký to krásný úkol do všech dnů budoucího roku... Uchvácení Jeho mocí, mocí Jeho vzkříšení, vitézici mocí Jeho Duchu. Uchvácení, nesení, přemáhání, posilování, proměňování. Neznajíce pádů, ani překážek, únavy ani bázně. Ve všem udatně vitézicí (F 4:12, R 8:37, 2K 2:14). Uchvácení Jeho slávou. Zahledění k přeslavnému závěru dějin, příchodu Pána, k svatbě Beránkové, k slavnému zitřku věku Kristova, Boží budoucnosti. Tím vším být uchvácení, strženi, nesení.

O tom vyprávět, zpívat písni, stále jen spět vzhůru. Jak nádherný program uprostřed zmatku lidského hledání, nejistoty a beznaděje. Jak nádherné a nezasloužené je naše postavení a poslání. Jsme uchváčení opravdu od Krista Ježíše? Kolik je takových? Toužíme po tom, běžíme snažně, usilujeme o to stůj co stůj? Jsme zahleděni na obraz svého Pána, nejkrásnějšího z lidských synů? Proniká nás svým jasem, velebností, krásou, dokonalostí? Jak je to radostné být stále na výši, na nebeské úrovni, bez vrásky a bez poskvyně! Zářit Jeho láskou, mocí, krásou, slávou a dokonalostí. Jaký je to vzácný, plný a požehnaný život – být uchvácen od Krista Ježíše.

L M

- I velká blaženosť zkomírá, není-li s jiným sdílená.
- Bůh vždycky dává více tomu, komu něco odnímá, ale nikdy neběže svým dítkám něco, aniž by jim to nenahradil lepším.
- Pravé ztišení – to je předsíň, a pilné poslouchání – to je svatyně Boží.
- Srdečnost se musí rozsvěrat dříve, než ji chceme sklízet.
- Věrnost je svědecví viry a ctnost věřícího. Nezná tři slova: „dost“, „těžké“ a neřekne „za kolik?“.

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

Detail Rembrandtova obrazu
NAVRAT MARNOTRATNÉHO SYNA

ZTRACENÝ SYN

Bude opět nalezen? Vrátí se k otci zpět?

Vidíme že je a zůstává v tomto podobenství přes všecku svou vzpouru **synem svého otce!** Je jím příliš, aby se nerozpolněl a nezalitoval – vždyť život a zkušenosti s otcem v něm zanechaly přece jen natolik silné stopy, že nemohl setrvat navždy ve svém vzdoru z pýchy či z beznaděje!

Zásadně tedy **nejde o vykreslení cizince**, který onoho otce a domov vlastně nikdy předtím neměl, jej proto ani neznal a neměl se tedy ani proti komu a čemu bouřit! Cizince, který byl rodákem a domorodcem v „cizí daleké krajině“ s jejím zcela přirozeným životním stylem – do

něhož **mladší syn** tak zvědavě, žádostivě a nadšeně vplul! (Viz nedůslednost časté a jinak velmi působivé evangelizační aplikace na toto téma!)

Ale ono nejde pouze o mladšího ztraceného syna. Ve skutečnosti jde o **dva ztracené syny!** Ten starší je jím přes odlišnost svého vnějšího projevu též! Oba jsou ve vzpourě proti otci a dostávají se do otevřeného konfliktu s ním, ale forma této vzpoury u mladšího a staršího je odlišná: co do vnějšího projevu, co do místa uskutečňování, co do pohledu na veřejnost, ve způsobu postoje k majetkové otázce a posléze k jejímu závěru. Všimněme si, že starší syn vůbec nic nenamítal proti rozdělení statku a že se jej aktivně zúčastnil. To, že se od otce fyzicky nevzdaluje a dále pracuje na svém místě, nic nemění na jeho sobeckém zaměření, jímž se vnitřně zcela odlišuje od svého otce.

Výklad podobenství se jasně týká Židů – onech „dětí“, jimž Pán Ježíš přišel dát chléb, onech „zahynulých ovcí“ izraelského domu, a to obou tehdejších tak výhraněných skupin:

- I. **mladší syn** – „hríšníci“: publikáni, nevěstky, „zlořečený lid“, který nezná zákona“ (J 7:48–49),
- II. **starší syn** – samospravedliví duchovní a žel i političtí vůdcové izraelského národa, zejména ti, kdož se „posadili na Možišovu stolici“ (Mt 23:2).

Podobenství lze tedy v přeneseném slova smyslu vztahovat na věřící znovuzrozené lidi, kteří se od Pána a od rodiny dítěk Božích odvrátili, zejména pak na děti věřících rodičů, kteří vzdor své výchově a počátečnímu vyznávání se nakonec postavili do opozice proti Bohu a jeho lidu.

Otec je v podobenství dokonalý – ukazuje na Boha Otce. Žel, ne všichni tělesní rodičové takto reprezentují Boha před svými dětmi. Mohou zavinit mnoho psychických úrazů při výchově svým pohoršlivým příkladem povahových nedostatků a vzájemných disharmonických vztahů, čímž zavádají příčinu k zápornému hodnocení a ztrátě úcty u svých dětí. (Je ale vůbec takovýto postoj u bohabojných dětí oprávněn?)

Uvedené nedostatky však v zásadě nemění a ani nemají měnit nic v poměru

skutečného Božího dítka vůči jeho nebeskému OTCI! Proto i takovéto dítky věřících rodičů – byl byli sebevice chybujici, jsou a zůstanou **bez výmluvy ve své odpovědnosti před Bohem!** Totéž platí i v všech ostatních věřících lidech, kteří zdůvodňují své opouštění Boha a jeho domu – Církve – klamáním a pohoršením, jichž se jim od někoho dostává či dostalo. To je jen důkazem, že pro milování sebe a svých vlastních představ dosud nepoznali svého Otce – a proto neměli jeho lásku v sobě.

Nejen v této oblasti „ztracenosti mladšího bratra“ můžeme sledovat duchovní úpadek spoluivkoupených, ale i v mnohem významější a „nenápadnější“ podobě „ztracenosti staršího syna“! Proto toto podobenství řeší to nejcennější v životě Božího člověka, co patří k nejhļubším tajemstvím – spojení Otce s tebou a tebe s Otcem.

Nelze však začít jinak než v první fázi rozboru – základem, povahou, vývojem, formami a závěrem lidské vzpoury a ji vystopovat v sobě samých k skutečnému odsouzení a úplné likvidaci.

A) MLADŠI ZTRACENÝ SYN

Je to nějaký zvláštní člověk? Není mu nakonec podobný každý z nás, nejsme to já sám?

1. **mladší v. 12:** on je sice „mladší“, ale jak rád by byl ve všem starším a samozřejmě uznanějším ve svých představách a názorech! Začíná být a brzo už je „ve všem chytřejší než jeho starší bratr, a dokonce i než jeho otec sám!“ Ač ještě nic nevykonal, nedosáhl, nenashromádil – už si zřejmě dovoluje otce kritizovat, jeho názory nerespektovat a jeho autoritu si – ovšem bez dostačného důvodu – zlehčovat. **Je se svým otcem a u svého otce nespokojený!** Zřejmě se setkal s jinými názory a životním stylem, který mu imponuje víc než duch otcová domu.

Základ jeho nespokojenosti je zaujetí sebou samým, nezkušené krátkozraké soectví a pokusení...

Bratre – sestro, jsi vždycky spokojený? Zabýváš se rád Bohem a jeho věcmi a potřebami svých blížních? Imponuje ti něco z těla a z duha tohoto světa? Nejsou-li tyto věci v tvém srdci v pořádku,

budeš se brzo stávět kriticky vůči svému nebeskému Otci, o starších bratřích nemluvě!

2. **řekl otci v. 12:** on tuto svoji nespokojenost vyjadřuje navenek, vyjadřuje ji jasnými slovy, a zcela bezohledně ji adresuje otci do tváře. Otcovy myšlenky, názory, životní styl, prostě nesnáší. Rád a zvyklostí domova „mu jdou už prostě na nervy“. **Zatouží celým svým srdcem po svobodě**, aby si mohl jako dospělý člověk konečně dělat co chce, a proto musí z domova od otce za každou cenu pryč! (Doma není „zádný život“ – ale venku, co nejdál od otce!)

Bratre – sestro, nevyjadřuješ nahlas svou nechuť se svým údělem od Otce ve světě, v církvi, ve vlastní rodině? Stěžuješ si na „neúnosný život“ věřících a mezi věřícími za těch, či oněch poměrů? Nemáš také někdy chuť „odejít pryč“?

3. **otče, dej mi v. 12:** otec je přece na to, aby hodnoty vytvárel a dával dětem! Je to přece jeho samozřejmá povinnost z titulu zákona! Jaká pak dobrovolnost, dobrota, štědrost – či dokonce milost? Fakt je, že jiní otcové jsou rozhodně k svým dětem „štědřejší“ a „uznalejší“, mají mnohem větší „pochopení“ pro své děti, jejich zájmy a potřeby, mnohem více jim dovolují a mnohem méně od nich požadují! Pro takového mého otce a domov je člověk tém druhým jen na posměch...

Bratre – sestro, nepovažujeme řadu věcí ve svém životě za naprostou samozřejmost? Jsme schopni ve všem a za vším vidět milost, dobrota a štědrost svého nebeského Otce? Nehledáme jej a neobracíme se k němu jen tenkrát, když něco chceme a umíme se také jinak k němu modlit než slovy „dej“? A nebývá mnohdy za tím „dej mi!“ plnění našich sobeckých žádostí a tužeb? (Jk 4:1–3).

4. **díl statku, který mně náleží v. 12:** to, na co mám právo, co mi patří! S jakou nehorázností uplatňuje mladší syn svůj koristnický vztah k otcovu majetku! Zdůrazňuje svá práva, jako by mu je otec odpíral či zadížoval, jako by s ním byl v nějakém právním sporu. Žádá pro sebe otcův majetek, aniž prosí, aniž připouští otci jakékoli právo zájmu o to, jak s ním naloží. Zřejmě je mu otec nejíjemný svými věčnými napomenutími a

radami, tím, že mu stále něco „vycítá“ a za to „málo“, co mu dává, že očekává „kdovjaký vděk“ či dokonce „protisužbu“, což je přece nedůstojné pro obdarovaného (který má přece nárok „na svou lidskou důstojnost“) a pro dárce samého (který má být přece „velkorysý“).

Bratře – sestro, nemáš také sklon k nevděčnosti vůči Bohu? Nepovažuješ za zcela samozřejmé vše to, co jsou vlastně jen jeho dary milosti – zdraví, schopnosti, životní a společenské podmínky apod.? Nesrovánáváš se s těmi, kteří mají „príznivější osud“ než ty a nevytíkáš svému nebeskému otci „stranickost“, a „nespravedlnost“? Přestal jsi už očekávat na Boha a rozholí jsi se „vzít si díl svého statku, který ti patří“ a jít si bez Boha svou vlastní cestou? Nezdá se ti, že ti, kdož si takto počínají, jsou „mnohem úspěšnější“ a jako „naschvál“ získávají „pozehnání“ ve vynuceném splnění svých tužeb a přání?

5. a po nemnohých dnech – v. 13: co nedočkavosti, co horečného úsilí ve chvá-

tu – jen aby už byl s sebou „svým dílem majetku“ od otce pryč! Tam, kde je takové zaměření, „posedlost“ vlastními vidinami o šestí mimo otcův dům, tam se marně pokoušíme přemlouvat, zdržovat, zadržet! Jak marný je to boj s takovým svévolným a svéhlavým synem! Cožpak už nebyl dosluh doma? Což už doma „dost nezkusil“? Cožpak on něco ze života „užil“ mimo povinnosti a práce? Proto – pokud na něm jest – nebude doma ani o den a o hodinu více!

Bratře – sestro, jak se cítíš v Boží domácnosti – mezi věřícími ve sboru, ve shromáždění, u Božího slova, ve věcech svého nebeského Otce? Nespiš? Nenudiš se tam, nechodiš tam jen ze zvyku? Není ti nakonec líp u knihy, v biografu a u televize? A kam vždy tolik spěcháš po shromáždění, že už jsi ke konci tak nervózní? A proč chodiváš do shromáždění vždycky pozdě nebo tolíkrát vynecháváš? Jak vykupuješ své „nemnohé dny“? Co vlastně v nich děláš?

OTČE, KTORÝCH SI MI DAL...

Jána 17:24

Co sú to za ľudia, ktorých Otec dáva Pánu Ježišovi? Boli to publikáni a hriesci, ktorí sa k Nemu približovali (Lk 15:1), žena hriesciná, ktorá vyhľadala Pána Ježiša v dome Šimona farizea (Lk 7:37) a veľa iných, im podobných.

Ale nielen vtedy, počas pozemského života Pána Ježiša, ale aj dnes Otec dáva ľudi Synovi. Až po dnes hľadajú Pána Ježiša hriesci, keď sú zasiahnutí Božím Slovom a obvinení svätým Duchom. Aj my sme neboli zreli, aby sme boli daní Pánu Ježišovi, pokiaľ sme neprišli do stavu pokáania a nevzynali Mu svoj hriech podobne ako žalmista: „nieto pokoja v mojich kostiach pre môj hriech“, „strachujem sa pre svoj hriech“ (Ž 38:4,19), „znám svoje prestúpenia a môj hriech je vždycky predo mnou“ (Ž 51:5–6). Vtedy sme ešte nevedeli, že je to práca

sv. Ducha, ktorý usvedčuje svet z hriechu (J 16:8) a že sú pravdivé slová Pánove: „Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a toho, kto príde ku mne, nevyžieniem von“ (J 6:37).

Tak nastal nový deň v našom živote. Umyl nás od našich hriechov, aby sme boli „belší nad sneh“. Uvedol nás do obecenia so sebou a s Otcom okolo učenikov Jána Krstiteľa, ktorí sa pýtali: „Páne, kde bývaš?“ (J 1:35–36). „Podte a vidzte!“

Z modlitby Pána Ježiša sa dozvedáme, že On chce, aby tí, ktorých mu dal Otec, boli tam, kde je On. Na túto slávnu skutočnosť očakávame. Otec splní prosbu Synovi. My, ktorí sme boli Božími nepriateľmi, „mŕtvi v previneniaci“, teraz máme po Božej pravici Pána, Prímluvcu, ktorý očakáva deň, keď predstaví svoju slávnu cirkev Otcovi: „Hľa, to sú tí, ktorých si mi dal“. Dívajme sa na tento nás slávny cieľ, na „nesmierne veľkú večnú tiaž slávy“ (2K 4:17), a tak pochopíme slová R 8:18.

-pu

Podobenstvá o posledných veciach

MT. 24-25
SERIAL

V 1. čísle minulého ročníku sme vám, milí čitateľia, sľúbili, že na stránkach tohto časopisu sa vrátíme k podobenstvám, ktoré nadvážujú na posledné podobenstvo v 13. kapitole ev. podľa Matúša, na podobenstvo o sieti. V ňom sme sa totiž stretli s pojmom „skonanie sveta“, ktorý nás uviedol pri výklade podobenstva o sieti na zvláštnu cestu – cestu eschatologie.

Na tejto ceste sa opäť v ev. podľa Matúša v 24. a 25. kapitole stretávame s ďalšími eschatologickými podobenstvami, ktoré boli a ešte aj dnes sú predmetom rozporných výkladov a dokonca bludných učení. Ako ináč vyjadriť stanovisko napr. k takému učeniu, podľa ktorého cirkev posledných dní pred vychádzaním k Pánovi bude rozdelená na dve časti ako panny v podobenstve Mt 25:1–13? Polovica znovuzrodených kresťanov vraj bude vychádzaná, pretože predstavuje zbor vo Filadelfii (Zj 3:7–13), druhá polovina zostane na zemi, lebo predstavuje zbor v Laodicei (Zj 3:14–22)! V súčasnej dobe je podľa tohto názoru iba 10 % znovuzrodených zralých pre vychádzanie, 40 % ešte musí dozrieť. Teda takéto a īm podobné výklady je možno pocuť alebo čítať; všetky si nárokuju práva uznania ako opravdové výklady slov Pána Ježiša.

Sme si vedomí toho, že cesta, po ktorej sa chceme s Pánovou pomocou vydať, je veľmi ťažká, plná prekážok vo forme ľudskej nechápavosti, telesnosti a preto tým viacej s báznou chceme niektoré pravdy našim čitateľom predkladať. Východzíme pritom z tých darov, ktoré Pán zveril bratom pred nami, keď im oproti minulosti v jasnejšom svetle odkryl pravdy príchodu Pána Ježiša pre cirkev.

Najprv si pripomienieme niekoľko všeobecných poznatkov k nášmu predmetu.

1. Spomenuli sme eschatologiu. Tento pojem znamená „nauka o posledných veciach“, o budúcich udalostach. Grécky výraz sa skladá z dvoch častí: „eschatos“ – posledný, „logos“, „logia“ – slovo, nauka. Rozoznávame t. zv. „šířsiu“ a „užšiu“ eschatologiu. Eschatologia v širšom pojatí zaoberá se všetkými budúcimi udalosťami počínajúc od chvíle, kedy sa o nich piše. V užšom pojatí eschatologia sa zaoberá vecmi, ktoré sú pred nami. Tak napríklad zničenie Jeruzalema bolo v dobe dejov ev. Matúša eschatologickou udalosťou, ale pre nás je už minulosťou. Podobne prý príchod Pána Ježiša na zem bol eschatologickou udalosťou pre prorokov, ale nie je eschatologiou pre nás.

Prečo to uvádzame? Porovnajme evanjelia podľa Matúša, Marka, Lukáša s evanjeliami podľa Jána práve s ohľadom na eschatologické podobenstvá. Ako to, že u Jána nie je ani jedno?

2. I keď presný rok napsania evanjelií nie je možné určiť, zo spisov 1. storočia a iných rozborov sa prijalo vysvetlenie, že ako prvé bolo napsané evanjelium podľa podania Marka okolo roku 55, potom Matúša okolo roku 60, Lukáša 63 a evanjelium Ján napísal až po Zjavení koncom 1. storočia. Od napsania Mt, Mk a Lk sa odohrali do konca 1. storočia veľké udalosti: v roku 70 bol zničený Jeruzalem, predtým už zanikol jeruzalemský zbor. Židia boli z Jeruzalema, ale i z ďalších miest rozohnaní medzi ostatné národy. Staručký Ján je väznený na ostrove Patmos, kde dostáva zjavenie Pána Ježiša nielen pre prítomné zby, ale i do budúcnosti. Existovali listy apoštолов, hlavne Pavlove, v ktorých sa píše o zjaveniach Pánových

vzhľadom na vychvátenie cirkev pri príchode Pánovom. Preto sa Ján vo svojom evanjeliu, určenom veriacim ľuďom, nezaoberá chronologiou života Pána Ježiša na zemi, ale dopĺňa a vyzdvihuje to, čo ešte nebolo napísané.

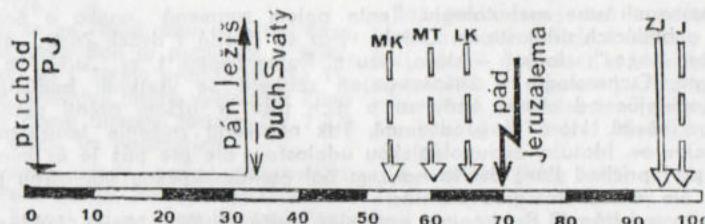
V dobe písania evanjelií Mt, Mk, Lk pravdy o tom, že poňania sú spolučlenom Kristovým ako aj veriaci zo Židov, neboli ešte tak vžité, tak samozrejmé, ako koncom storočia, alebo nám dnes. V ev. Jánovom nieto zmienky o prevej etape života Pána Ježiša, keď posielal svojich učeníkov po dvoch hľasať evanjelium kráľovstva. Nie je vykreslené nebeské kráľovstvo ako zvláštna forma tak, ako je vykreslené podobenstvami u Mt a ostatných synoptických evanjelií.

V evanjelii Jánovom nie je zmienka o ustanovení večeri Pánovej, ale naviac je spomínané umývanie nôh pri večeri ako na zdôraznenie toho, že nie vlastný úkon – lámanie chleba a pitie z kalicha – je podstatou večeri Pánovej, ale vzájomné vzťahy k Pánovi a teda neoddeliteľne aj vzájomné vzťahy jednych k druhým.

Takýmto postupom prichádzame k tomu, že Ján nepíše o eschatologických podobenstvách Pána Ježiša, pretože v dobe koncom 1. storočia niektoré z nich sa už vyplnili. Naviac však zdôrazňuje tie slová Pána Ježiša, ktoré synoptickí evanjelisti neuvedli. „V dome môjho Otca je mnoho pribytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem prihovoriť miesto a keď odidem a prihovorím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“ (14:2-3).

3. Evanjeliá Mt, Mk a Lk sú synoptické (z gréckeho synopsis – zhnutie, prehľad), rovnako pristupujú k popisu dejov života Pána Ježiša na zemi. Ev. Matúšovo má 1068 veršov, Lukášovo – 1149, Markovo 661. Asi 220 veršov Mt a Lk, ktoré sa nenachádzajú v Mk, sa týkajú učenia Pána Ježiša. Nepopisujú obšíornejšie to, čo On činil, ale čo učil.

4. Evanjelium Matúšovo bolo napísané pre Židov. Preto je v ňom toľko veršov, ukazujúcich splnenie proroctiev Starého zákona v osobe Pána Ježiša. Čítame 16×: „A to všetko sa stalo preto, aby sa naplnilo slovo Pánove, povedané skrze proroka“. Preto učenie Pána Ježiša o zákone je shrnuté v známom „kázani na hore“ (Mt 5–7). On neprísiel zákon zrušíť, ale naplniť. Ukazuje Pána Ježiša ako Kráľa, preto rodokmeň začína Dávidom (1:1), v kap. 5–7 sú pravidlá kráľovstva, v kap. 10 čítame o posloch kráľovstva, v kap. 13 o podobenstvách nebeského kráľovstva, v kap. 18 o pravidlach vzájomného chovania v Jeho kráľovstve, a konečne v kap. 24–25 o príchode Kráľa.

V dobe písania evanjelií nebola ešte knihtlač. Knihy sa prepisovali ručne a tak, ak si niekto chcel zapamätať učenie Pána Ježiša, musel sa ho naučiť spomäti. U Mt nachádzame systém trojek a sedmičiek. Sú tri posolstvá Jozefovi, Peter trikrát zaprel Pána, Pilát položil tri otázky. Je 7 podobenstiev o kráľovstve (Mt 13), sedem „beda“ na adresu zákoníkov a farizeov (Mt 23), sedem eschatologických podobenstiev (Mt 24–25). Najlepšie to vyniká z kapitoly 1., kde čítame o rodokmeni Pána Ježiša. V hebrejskom jazyku nebolo špeciálnych znakov pre číslice. Tie boli vyjadrené abecednými znakmi. Tiež neboli samohlásky. Dávid by sa hebrejsky napsal „DVD“. Tieto spoluohlásky však predstavovali číslo 14. A tak rodokmen je zostavený z troch skupín po 14 mien.

Nech nás preto neprekupuje, že to, čo u iných evanjelistov nachádzame na rôznych miestach, v evanjelii podľa Matúša je zhromaždené do jedného celku:

Mt	Lk	Mk
24:1-2		13:1-2
24:3-36	21:5-36	13:3-33
24:37-42	17:20-37	-
25:43-44	12:39-40	-
24:45-51	12:37-48	13:34-37
25:1-13	12:35-36	-
25:14-30	19:11-28	-
25:31-46	-	-

5. Synoptické evanjeliá popisovali udalosti „ako to bolo“. V evanjelii Jánovom už nám Duch Boží skrte pisateľ vybral príbehy i slová Pána Ježiša s iným zamerním. Preto pri čítaní a výklade Mt 24-25 si musíme neustále pripomínať, „ako to bolo“, za akých okolností a komu tieto slová hovoril. Na náčrtku je zachytená situácia „vtedy“ a „dnes“. „Vtedy“ bol Syn na zemi v ľudskom tele. Duch Boží ešte neboli poslaný na zem a nebola cirkev. Pán hovoril, že „vybuduje cirkev“ (Mt 16:18), to znamená, že učenici vtedy tou cirkvou ešte neboli. A čo vlastne učenici predstavovali? Toto je jedna z najdôležitejších, ale aj najťažších otázok.

a) Boli Židmi. Ani jeden z učeníkov Pána Ježíša (dvanašťich) nebol Šamartňanom, či pohanom.

b) Patrili medzi zvláštnu skupinku medzi ľami, ktorí opustili Jezus za Pánom (Mt 19:27-28). Pán im povedal, že potom, v novom svete (Žilka), pri obnovení všetkého (Kalich 73), keď Syn človeka sadne na trón svojej slávy, sadnú si na 12 trônoch 12 pokolení Izraelových.

c) Patrili medzi verný zostatok Izraela v dobe prvého príchodu Mesiasa, lebo uverili v Neho (pozri R 9:27, 10:5).
d) Súčasne sa stali prvými údami na tele, ktoré tvorí Kristus a cirkev. Oni prví
uverili v Krista — súčasne so celou spoločenosťou, nie len ako jednotlivci.

Obdobie pôsobenia Pána Ježiša na zemi bolo zvláštnym obdobím. V ňom prišlo Božie kráľovstvo na zem. To už nebolo obdobie zákona, ale ani obdobím milosti. Ved' koniec zákona je Kristus (R 10:4), ale milosť Božia sa začína Jeho križom a vzkriesením. Bolo to teda prechodné obdobie, podobne ako obdobie dejov zapisaných v Skutkoch apoštolských bolo prechodným obdobím počiatku cirkvi.

-jos

JEDINÁ CHYBA

Čistil si dvakrát denně zuby tou nejlepší pastou. Lékař ho prohlížel dvakrát ročně. Když pršelo, nosil galosy. Spal vždy při otevřeném okně. Každý den jedl čerstvou zeleninu a syrovou stravu. Dal si vyoperovat mandle. Hrál golf, ale po hodině si udělal vždy přestávku. Spával nejméně 8 hodin. Ne-kouřil, nepil a také nikdy neztratil dobrý humor. Nerozčíloval se, v práci nepřepínal. Dodržoval přesně životosprávu. Dělal prostě to nejlepší, jen aby se dožil sta let.

Nechal se vyšetřit u 18 specialistů ve čtyřech zdravotních ústavcích, výzkumných ústavcích a výzkumných ústavcích. Zde byl žádán o výzkum chubut. Žil tak, jako by tento svět byl všechno,

*Udělal jedinou
výroku na Boha*

Kdo hledá sebe, ztrácí Boha,
kdo hledá Boha, ztrácí sám sebe

-7-

Tiskový NOVÉHO ŽIVOTA

Radu článků, připravujících na nový zpěvník PISEŇ NOVÉHO ŽIVOTA, začínáme ukázkou jeho dvostránky, obsahující písni, známou z Písni starých a nových pod č. 229. Patří k těm, které nevypílňují celou stranu. Volné místo je využito na graficky podnět k zamýšlení, jindy na vhodný verš z Písma nebo myšlenku, upozorňující na návaznosti. Dvostránka je zde poněkud změněna a neobsahuje ještě celkové uspořádání stránek zpěvníku, ukázku toho přineseme později.

Provázejme přímluvními modlitbami cestu dokončeného rukopisu zpěvníku technickou přípravou a tiskem.

D Je - žíš, Spa - si - tel můj, v ža - - lu, spa - - til, za - - se

A v chu - do - bě se na - ro - dil, vo - lá! mně, když blou-dil jsem, na Go - lga - tě dluh můj sám,

A⁷ po - dle za - slí - be - ní svých

D ne - sl ha - nu mou, mé vi - - ny, by mi v slá - vě své dal díl,

D⁷ e mí - mo do - mov v pou - ště pa - - lu, v svě - tě Bo - ha zba - ve - ném,

A⁷ D svo - bo - du mé du - si vrá - - til, • vznes' mne k ne - bes vý - sa - dám,

při - jde pro mne ve svém ča - - se na o - bla - cích ne - be - skýčit,

Vedle významného jubilea BIBLE KRALICKÉ uplyne letos také 320 roků od vydání AMSTERDAMSKÉHO KANCIONÁLU, jehož předmluva z pera Jana Ámose Komenského hovorí živě i do přítomnosti. Byla také vydána samostatně pod názvem O DUCHOVNIM ZPĚVU v Kalichu, Praha 1944. Znovu a znova po ní sahají všichni, kteří mají potřebu si hluboce biblicky a současně z potřeb sborové praxe ujasnit zásady tvorby a užívání duchovních písni pro společná shromáždění. Komenského předmluva takto začíná:

PONOŽNÝM VĚRNÝM ČECHŮM V PĀNU!

Podle apoštolského nařízení, aby „*Slovo Kristovo mezi křesťany bohatě přebývalo, se vši moudrosti, a aby se v žalmích a zpěvích poučovali a napomínali*“, postupujeme dále, nejmilejší, a vidělo se nám po vydání v minulém roce Jádra Slova Božího připojiti také Jádro zpěvů svatých. A to proto, aby mili Čechové nejen Slovem Božím se mohli krmiti, poučovati a napomínati, ale také napájeti a rozveselovati svého ducha zpěvy svatými, a tím obojím se vzdělávali při svém spasení. Čemuž požehnej Pán Bůh pro svou slávu.

G D A D
 Ó, ta lá - ska ne - vý - slo - vná, jíž mi ne - lze po - psa - ti,
 Ó, ta lá - ska ne - vý - slo - vná, jíž mi ne - lze po - psa - ti,
 Ó, ta lá - ska ne - vý - slo - vná, jak jen mo - hlo se to dít?
 Ó, ta lá - ska ne - vý - slo - vná, jíž mi ne - lze po - psa - ti,

 G D G D⁷ A⁷ D
 div, jenž ne - má so - bě ro - vna: ON mne při - šel hle - da - til!
 div, jenž ne - má so - bě ro - vna: ON mne při - šel vo - la - til!
 Div, jenž ne - má so - bě ro - vna: ON sem při - šel za mne mřst!
 div, jenž ne - má so - bě ro - vna: k so - bě mne chce po - ja - ti!

CO JEST

ČLOVĚK?

Aristoteles odpovídá: „podle přirozenosti zespolenštěný živočich“, Plutarchos „občan světa“. V době technického pokroku jej jeho zaměstnavatel vidí jako obsluhu, pracovní sílu. Jiní jdou ještě dál a říkají, že člověk je vysoce výkonný stroj reagující na podněty a okolnosti.

Jakou odpověď předkládá Bible. Její odpověď nejen že uspokojí nás názor týkající se podivuhodné složité bytosti (podle obrazu Božího učiněné), ale lze ji shledat vědecky přesnou.

Pokud se týče jeho těla, Bible říká „zformoval Hospodin Bůh člověka z prachu země“ (1M 2:7), později jasně mu říká „neboť prach jsi a v prach se navrátis“ (1M 3:19), což je znovu opakováno u Kaz 3:20: „Všecko povstalo z prachu a všecko se navráti do prachu.“ (slov.) To je v dokonalém souladu s výsledky moderní vědy. Chemickou analýzou bylo identifikováno nejméně dvacet prvků v lidském těle, jež jsou totožné s „prachem“, např.: kyslík, vodík, uhlík, křemík, železo, hořčík, vápník, fosfor a další. Ani několikanásobně citlivějšími fyzikálně-chemickými metodami nelze stanovit žádný prvek, který by nebyl spojený s prachem. O tomto vědeckém objevu mluví Bible již před 3500 léty.

Avšak člověk není pouze prach, není pouze živočich, obsluha či stroj.

Člověk je složitá bytost. Jako jeho Učinitel je trojici – jak Písmo učí, zahrnující ducha, duši a tělo (1Te 5:23); zde je zřejmě odkaz na přikázání „Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vší dushi své a ze vší síly své (5M 6:5) zahrnující, že Bůh si klade nárok na každou část lidské osoby – ducha, duše a těla. V dokonalém souvzuku s tímto nacházíme tři odlišná hebrejská slova použitá Duchem svatým v 1. Možíšově ve vztahu k člověku, která lze vystihnout v češtině slovy: „stvořil“, „učinil“, „zformoval“:

1M 1:27: „Bůh stvořil člověka“

1M 1:26: „Bůh řekl: Učiříme člověka“

1M 2:7: „I zformoval Hospodin Bůh člověka“

Pozoruhodné je, že tato tři důležitá slova vztahující se k původu člověka jsou v jiné části Bible obsažena v jediném verši: „kteréhož jsem k slávě své stvořil, jehož jsem z formoval a kteréhož jsem učinil“ (Iz 43:7).

Takže odpověď Písma na otázkou „Co jest člověk?“ by mohla znít:

1. Člověk byl zformován z prachu (1M 2:7)

Původ slova navozuje myšlenku hrnčíře, který z modelovací hlínou vytváří nádobu. Nepochybě se to vztahuje k lidskému tělu, jemuž byla dána existence spřízněná se zemí, z níž vyšla a do které se musí nevyhnutelně navrátit. Podle 1M 2:7 je objasněno, že to byl skutečný člověk, a ne nějaké vzdálené embryo nebo protoplasma, který byl zformován z prachu.

2. Člověk byl učiněn

Zdá se, že toto se vztahuje k duši, individualitě člověka samého; odtud bohatý člověk, radící se sám se sebou, řekl své duši „Duše... odpočívej“ (Lk 12:19). Jiné použití slova „duše“: „Osm duší bylo zachráněno“ (1 Pt 3:20), „Všecky duše

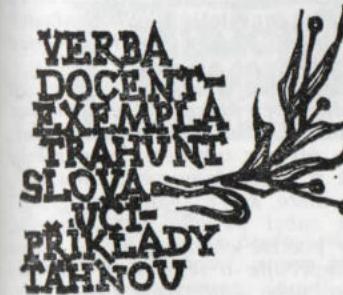
mé jsou... duše, kteráž hřeší, umře“ (Ez 18:4) – tj. individuální, zemře pro jeho vlastní hřichy! Toto je život, který člověk vlastní společně se zvířaty. 1M 1:25 nám říká: „I učinil Bůh zvěř“ – „všechnem živočichům zemským... v čemž je duše živá“ (1M 1:30). Takže člověk, který, pokud se týká jeho těla „zformován z prachu“, se nyní „stal živou duší“ (1M 2:7).

3. Člověk byl stvořen.

Toto, spojeno s faktem, že Bůh „vdechl v chřípi jeho dech života“ (1M 2:7), se vztahuje k Jeho duchu a je to něco zcela nového a jedinečného, kterého on sám vlastní mezi všemi živými tvory, umožňující mu mít obecenství se svým Stvořitelem – viz Rím 8:16: „Ten Duch (svatý) osvědčuje (ne naši duši nebo našemu tělu), ale našemu duchu“. Tak Marie v Lk 1:46 mohla říci: „Velebí duše má Hospodina“, ale veselí se duch ježi v Bohu jejím, Spasiteli! Zdá se tedy být částí člověka, která se zvláště týká obrazu Božího – 1M 2:27, I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej“.

Ale padlý člověk ztratil tento obraz, odtud je o něm řečeno, že je „bez Boha“ (Ef 2:12), a proto je nezbytné navrácení této podoby – nového stvoření, „jestli je někdo v Kristu, je nové stvoření“, (2K 5:17). Právě jako v Ef 4:24 čteme „nového člověka, podle Boha stvořeného v spravedlnosti a ve svatosti pravdy“.

Slovo stvořitel (hebr. „bara“) je v Písme použito jen v omezeném počtu případů. Tento specifický tvar je zvláště zřejmý v použití v 1M 1:1, 21, 27 a 5:11–2. Ve sdělení o stvoření je užito ve třech rozhodujících záležitostech. Prvním z nich je bod, ve kterém Bůh stvořil z ničeho (1M 1:1), druhým bodem, ve kterém Bůh stvořil vědomý život (1M 1:21), a třetí bod, ve kterém stvořil člověka. Bůh stvrzuje, že tyto tři aspekty stvoření jsou jedinečné.

4. OBRÁCENÍ

„Líbila se mi cesta, kterou je sám Spasitel, ale kráčet po této úzké cestě mi připadalo těžké.“ „Můj dosavadní život se mi už nelibil a velmi mne tisnil, neboť moje touha po uznání a penězích mě už opouštěla.“ „Dosud mne však poutala láska k ženě.“ „Už jsem našel drahocennou perlou, prodal jsem všecko, co jsem vlastnil, už jsem si ji mohl kupit, ale ještě vždy jsem váhal.“

Augustin získal světlo z Božího Slova, zaujal kladný vztah k Božímu Slovu, ale co jej zdržovalo cele se vydat Pánu byl jeho odpor všeho se zříci.

„Nepřítel měl moji vůli v moci, ukoval z ní řetěz, kterým mne svázel. Z převrácené vůle totiž vzniká náruživost, z náruživosti stane se zvyk a ze zvyku

stane se nevyhnutelná potřeba, když se nebojuje proti zvyku.“ „Nová vůle však, která zapouštěla ve mne kořinky, abych Ti sloužil v děčným srdcem a měl účast na obecenstvě s Tebou, Bože, Ty jediná moje jistá Radost, tato vůle nebyla ještě silná, aby přemohla pravou, která mohutněla trváním.“

„Všude jsi mi dokazoval pravdu slov a touto pravdou přemožen, nemohl jsem nic říci, jen váhavá a ospalá slova: Hned, hned, jen mne ještě chvíli nechej! Ale to „hned“ trvalo velmi dlouho. „Zil jsem ve zvýšené, stále se zvětšující úzkosti a denně jsem toužil po Tobě...“

Od Simpliciana se Augustin dozvěděl o obrácení Viktorina. Pontitianus, rodák z Afriky, zase vyprávěl o obrácení císařových správců. Tím vším dotčen Augustin vyznává:

„Já, bídň chlapce, velmi bídň, prosil jsem už na začátku své mladosti Tebe o čistotu slovy: Dej mi čistotu a zdrženlivost, ale ne hned! Bál jsem se totiž, abys mne nevyslyšel hned a neuzdravil z chorobné žádostivosti, kterou jsem se chtěl nasytit, jako ji zničit. Dal jsem se na převrácenou cestu.“ Proto jsem si namloval, že den ze dne odkládám opovrhnut světskou nadějí a následovat Tebe, nebo se mi nezdálo dost jisté, podle čeho bych zařídil svůj život. Ale přišel den, kdy jsem stál před sebou jako nahý a svědomí mi prudce vyčítalo: Kde je tvé slovo? Nepovídaj jsi, že nechceš zavrhnout tihu marnosti pro nejistotu pravdy? Ted más už jistotu!“ Všecky námahy byly vyvráceny a překonány. Zůstala ve mne úzkost, strach jakoby smrtelný, že bude moje duše vytrhнутa z řeky zlých zvyků, které jí ve skutečnosti přivázaly do hrobu.“

„Zadržovaly mne malichernosti a marné marnivosti, moji staré přátele, potahovaly mne za roucha mého těla a sladce mi šeptaly: Chceš nás zanechat? Od této chvíle až na věky nebude ti už to a ono nikdy dovoleno!“ Ale to již hovořily velmi slaboučkým hlasem. Na té straně totiž, kam jsem obracel svou tvář, kam jít jsem se trásl od strachu, tam se mi zjevila čistá hodnota zdrženlivosti, jasná a přece ne prostopášně veselá, mile kývala, abych přišel, abych neváhal. Zdrženlivost se mi vysmivala, jako by chtěla říci: Vrhní se k Pánu Ježiši, neboj se, nedá ti padnout! Sevře tě do náruče své lásky a uzdraví tě!“ Rozpoutala se nesmírná bouře, po které následoval obrovský přívěk slz. „Tehdy jsem hovořil: Pane Ježiši, dokávad? Anebo se budeš na mne ještě dlouho hněvat? Jak dlouho ještě? Zítra a opět zítra? Proč ještě v tuto hodinu neučiníš konec mé hanbě?“

„Tak jsem hovořil a plakal v přehorkém kvilení svého srdce. Tu hle, že sousedního domu jsem uslyšel hlas, nevím, zda chlapce neb dívky, který opakoval často zpěvný tónem slova: Tole, leget! Vezmi a čti!“ Začal jsem přemýšlet, zda nezpívají děti při některé hře něco podobného, ale nic takového jsem nikdy neslyšel. Potlačil jsem proud slz, vstal a nedovedl si to nijak vysvětlit, jen tak, že Bůh mi nařizuje, abych otevřel Písmo a četl to místo, které spatřím nejprve.“ Uchopil jsem knihu, apoštolské listy, otevřel a začal potichu číst kapitolu, na kterou nejprve padly moje oči: Jakožto ve dne poctivě chodme, ne ve sváru a v závisti. Ale oblecte se v Pána Ježukrista a nepečejte o tělo podle žádosti jeho“ (R 13:13-14)! Dále jsem četl a nebylo třeba, nebo když jsem dočetl poslední slova věty, jako zřídla v mém srdci vyrazilo světlo jistoty a zahnalo všechny tóny pochybnosti.“

„Sel jsem hned k matce. Plesá, jášá a chváli Tebe, Pane Ježiši, který můžeš učinit všecko mnohem lépe, než prosíme a nebo rozumíme. Tak jsi mne obrátil, že stoje na základě výry, na kterém mne už před lety viděla ve snu, nehledal jsem už ani ženu ani nějakou naději ve světě. Její pláč obrátil jsi v radování mnohem větší, než sama si přál.“

5. NOVÝ ŽIVOT

„Kde byla však po celé dlouhé roky a z jakých hloubek a tajemných úkrytů vynořila se moje svobodná vůle, když jsem se sklonil svou hlavou pod sladké Tvé jho a své plece pod lehké Tvé břemeno, Pane Ježiši Kriste, Panovníce a

Vykupiteli můj? Opuštění rozkoši, kterých jsem se ještě nedávno bál zanechat, způsobilo mi velikou radost. Ty jsi je ze mne vytrhal, Ty opravdová a nejvyšší moje Radost, a vstoupil jsi na jejich místo, jasnější nad jakékoliv světlo, tajemnější nad jakékoliv tajemství, uznešenější nad jakoukoliv slávu, pravda, ne před těmi, kteří se sami pokládají za slavné.“

Augustin se rozhodl koncem semestru vzdát se svého učitelského místa jako řečník a věnovat se spisovatelství ve službě Pána Ježiše v tichu venkovského domu Verekundova, který mu poskytl pohostinství. V Miláně přijal křest.

„Nemohl jsem se nasytit neobyčejnou sladkostí, kterou mi působilo rozjímání v říši Tvé prozretelnosti, kterou se staráš o spasení lidského pokolení. Tvé písni a žalmy vlévaly do mého srdce Tvoji pravdu, z které zaplanul oheň pravého života víry.“

Na cestě do Afriky — v Ostii u Tibery — zemřela Augustinovi v 33. věku jeho života matka Monika. Zažil s ní ještě chvíle nebeské radosti. Její největší přání se naplnilo. „Co mám tu ještě dělat?“ — „Pokládali jsme za nevhodné pochovat zemřelou s pláčem a naučkáním. Vždyť nezemřela! O tom jsme byli přesvědčeni pro Její život z víry v Krista Ježiše, pro Její víru v Spasitele.“ Tak se zakončil život věrné modlitebnice Moniky za jejího Augustina. Ten mohl nyní s velkou vděčností chválit Pána Ježiše a Jemu sloužit.

Příběh jeho života ukazuje jasně podvod lži, touhu hledání, vyslyšení matčiných proseb, blaženost pokoje a cestu spasení, jak nám ji odhaluje Písmo. Ospravedlnění hříšníka se děje jedině skrze víru. Augustinovo vyznání je dokladem učení Písma. Kéž poslouží tomu, kdo bloudí v hříchu a v neznámosti Boha, aby poznal seba sama co hříšníka a učinil celé rozhodnutí pro Krista Ježiše! Jen tak dosáhne skrze pokání a víru v Pána Ježiše Krista odpuštění svých hříchů, jistotu spasení, blaženost života v obecenství s Pánem a s věřícími a život věčný.

-us

POHANIA

A. podstatné mená

1. ETHNOS značí predovšetkým množstvo ľudu, spoločnosť, potom zástup, ľud rovnakej prirodzenosti, národ. Je použité v jedn. čísle o Židoch, ako napr. Lk 7:5, 23:2, J:11, 48, 50–52, v množ. čísle o národoch (hebr. goiim) iných než Izrael, napr. Mt 4:15, R 3:29, 11:11, 15:10, Ga 2:8. Príležitostne sa používa o uverivších z iných národov než zo Židov, napr. R 11:13, 16:4, Ga 2:12, Ef 3:1.

2. HELLEN pôvodne značilo potomkov najstaršej Hellady, potom Grékov v protiklade k barbarom, R 1:14. Postupne sa zaužívalo o takých pohanoch, ktorí hovorili po grécky, Ga 2:3, 3:28. Keďže gréck-

tina bola v Rímskej říši spoločným dozumievacím prostriedkom, Grék a pohan stali sa pojami, ktoré sa viac-menej mohli vzájomne zamieňať. Tento termín Roháček prekladá spravidla slovom Grék, napr. J 7:35, R 2:9, 10, 3:9, 1K 10:32, kde miestny zbor je odlišený od Židov i pohanov, 12:13.

B. príavná mená

ETHNIKOS sa používa ako podst. meno a prekladá ako „pohania“ v Roháčkovej Biblia u Mt 5:47, 6:7, „pohan“ v 18:17, „pohania“ v 3J:7.

C. príslovsky

ETHNIKOS značí „na pohanský spôsob, pohansky“ v Ga 2:14 („Ak ty, súc Žid, ziješ pohansky...“).

Poznámka:

Ked' sa pod vplyvom evanjelia v novom usporiadani vecí začalo zjavovať tajomstvo Cirkvi, často používali apoštola via slovo ethnos na vyjadrenie protikladu k miestnej cirkvi, 1K 5:1, 10:20, 12:2, 1Te 4:5, 1Pt 2:12.

-mk

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 8

"Tedy řekl Jákob čeládce své a všechnem, kteříž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očistěte se, a změňte roucha svá... Tedy dali Jákobovi všechny bohy cizí, které měli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich, i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl v Sichem." Gn 35:2, 4

Předmětem našich dalších úvah je vlastně hrob. Přitom však náš příběh není smutný, ale naopak, radostný a potěšující. Dáme mu název:

NEOBVYKLY HROB V SICHEM

1. Vznik tohoto hrobu

Náš text hovoří o Božím muži Jákobovi. Z chudého mladíka se během času stal bohatý muž. Obklopovala jej stáda, služebnictvo a také řada dětí a vnoučat. To vše na něj kladlo značné nároky. Jákob byl pravděpodobně často utrácený a pronásledovaný starostmi. Přitom – a to je pozoruhodné – čím více se Jákob namáhal, aby zvládl situaci, tím obtížnější se stávaly jeho životní situace a tím větší nároky na něj byly kladený.

A pak najednou – zdánlivě bez motivu – stojí v našem příběhu: „Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethelu a bydl tam, a udělej tam oltář Bohu silnemu, kterýž se ukázel tobě“ (Gn 35:1). Bůh mluví jen v tichu. Jákob musel utéci ze všech zmatků, těžkostí a neklidu svého života a ztišit se. A zde Bůh promluvil, Nemáme dlouhý popis toho, co Bůh Jákobovi v této chvíli zjevil. Takové chvíle, kdy Bůh hovoří s lidskou duší, jsou zastřeny velkým tajemstvím. Něco však přesto smíme tušit. Bůh říká aži toto: „Podívej se, Jákobe! To, že tvůj život je tak tvrdý a neklidný, není náhodou. Ve tvém domě a ve tvém životě už není vše takové, jak by mělo být. Vlouduj se tam pohanské věci a zvyky. Duchovní věci už nehrají pravdou roli.“

Tato chvíle ztišení s Bohem se stala rozhodující pro celý další Jákobův život. A kdo čte pozorně Bibli, brzy objeví, že tyto chvíle ztišení jsou rozhodujícími chvílemi v životě všech Božích služebníků.

Dovedeme se ještě ztišit před Bohem? Náš život je pojmenován podobným rysem: pohlcujícím návalem práce a povinností. Daň, kterou platíme za honbu za co nejvyšší životní úroveň, je tvrdá: postrádáme pak dýchání vnitřního člověka.

K tomuto návalu práce a povinností pak přistupuje dál vliv nabídek a možnosti života kolem nás, který doveď zcela vyplnit náš čas: Mohou to být naše koníčky a záliby, sport, zábava či zájmová činnost. Všude kolem nás je mnoho nabídek a lákadel, které působí, že celá řada lidí žije pouze tím, co se jim předkládá zvenčí, že přestali být sami sebou.

A do toho všechno zní jako zvučný zvon slovo 46. žalmu: „Upokoje se a vězte, že jsem já Bůh!“ Řecká Bible předkládá toto místo: „Udělejte si volnou chvíli a poznejte, že jsem Bůh!“

2. Průběh tohoto hrobu

Vraťme se zpět k Jákobovi, když jsme zjistili, že jeho životní problémy byly v podstatě stejné, jako problémy moderního člověka.

Jákob obešel své lidi a vyzval je: „Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očistěte se“. Tu mu přinesli bůžky a náušnice a Jákob je zakopal pod jedním stromem v Sichem. Představují si, jak Jákob vykopal jámu pod starým terebintem (jehličnatý strom, z jehož pryskyřice se vyrábí terpentýn – kraličtí překládají „dub“).

A teď přicházeli jeden po druhém jeho lidé a házejí do ní to, co se Bohu nelibí. Byli zde takoví, kteří tam běželi s radostí. Na jejich tvářích se dalo číst: „Konečně bude můj život v pořádku!“ A byli tam i jiní. S pobledlymi obličeji pozorovali smutně modly ve svých rukou. Byly tak hezké, milé a cenné! V jejich srdcích zuřil krutý rápas! Ale pak i oni přistupují a házejí – se slzami v očích. Ale házejí!

To je hrob, který potřebujeme i my! Chtěl bych se však zeptat: postačí hrob, do něhož zapadnou jen vnější znaky mé lásky ke zlému a k hřichu? Potřeboval bych takový hrob, v němž by se dalo pochovat i mé zlé srdce i moje neduchovní povahu.

Takový hrob však je! Je to kříž Božího Syna, který je vytvořen pro všechny časy a pro všechny lidi. Vidím v duchu, jak během staletí všechny Boží děti putovaly k tomuto hrobu a tam pochovávaly své zamílovány hřichy a svou starou přirozenost.

Kéž bychom chtěli správně chápát poselství kříže. Kříž Pána Ježíše znamená smíření s Bohem. Ale to není vše. Kříž je také hrobec naší lásky ke zlému a k hřichu. Kříž je hrob, kde je pochována naše stará tělesná přirozenost. Nechlubme se, že víme něco o křesťanství, nerozumíme-li, co vlastně znamená: „S Kristem ukřižován jsem“ (Ga 2:20) nebo „skrze něhož jest mi svět ukřižován a já světu“ (Ga 6:14).

3. Tato událost znamenala obohacení

Vraťme se ještě jednou zpět k Jákobovi! Věci, které zde byly zakopány, představovaly značnou hodnotu. Ekonomové by dokázali rychle spočítat, o kolik byl teď Jákobův lid ochuzen.

Nakonec by se však stejně přeypočítali. Přečteme-li si totiž v Bibli následující verše, dočteme se s úzarem, že Jákobův lid byl nesmírně obohacen. Šli do Bethelu v pokoji a s radostí. Na všechny okolní pohany, kteří jim dříve působili tolík starostí, padla Boží bázeň.

V křesťanství existuje podivuhodný zákon: Čím více se zřeknu toho, co se Bohu nelibí, čím více „zemřu s Kristem“, čím chudší budu sám u sebe, čím více dám – tím bohatším se stanu ve všech darech Ducha svatého: v radosti, v pokoji, naději, zmocnění...

Pouze ten člověk, který žije ve ztišení před svým Bohem, který smýšli duchovně (a může se proto stát i v očích svého okolí poněkud pošetilým), je v pravdě bohatý v Pánu.

W. B.

Jak mluví

člověk

Jestliže slušně žiji, přijdu do nebe!

Jestliže budu dělat dobré skutky, zalíbím se Bohu svým dílem.

Je mnoho lidí horších než jsem já, takže mám snad nárok na příznivé očenění Bohem!

Vyrostl jsem v křesťanské rodině a venuju náboženský život – to přece musí stačit!

Moje hřichy přece nejsou tak velké a Bůh, který je Láska, mi je přece nebude počítat k tíži.

Pro lidi je více různých možností a způsobů, jak získat Boží přízeň a spásu.

Bůh

„Není, kdo by činil dobré, není ani jednoho“ (R 3:12).

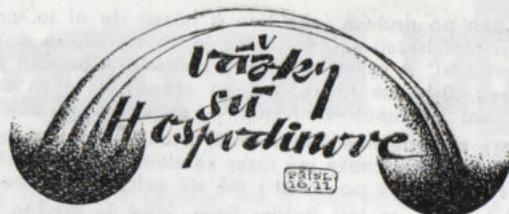
„Toto je to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož On poslal“ (J 6:29).

„Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží“ (R 3:23).

„Nedivte se, že jsem řekl tobě: Musíte se znova zrodit“ (J 3:7-).

„Tu viděl Hospodin, že se rozmnouže zlost lidská na zemi“ (1M 6:5). „Odplata za hřich je smrt“ (R 6:23).

„A není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem dáneho lidem, skrze kteréhož bychom mohli spasení být“ (Sk 4:12).

Meranie a váženie patri medzi najstaršie pracovné úkony. Preto aj miery a váhy majú svoju história, ktorú možno sledovať temer od prvých stránok Biblie, cez Babylon, Egypt, Rim až na dvory niektorých stredovekých kráľov. Najstarší zachovaný doklad, mimo Biblie, je na jednom papyrusze z egyptských vykopávok. Ide o podobu dolnej časti ruky, ktorá vyznačuje dlžku jedného laka, vzdialenosť od laka po konček prstov. Podľa lakov sa stavala Cheopsova pyramída ako i Noeho koráb.

Už za dni Noeho sa začína nejednotnosť v miere, lebo nie každá ruka je rovnako dlhá, a v ďalších vekoch sa zmätok v mierach ešte zväčší, lebo pri ich stanovení sa uplatňovala fantázia ľudí, ktorí mali moc. Hoci yard, ktorý sa dodnes v Anglicku používa, má svoj pôvod v ďalekej minulosti, je známe, že ho znova stanovil Henrich Prvý ako vzdialenosť od špičky svojho nosa po konce prstov jeho vystrenej ruky. Inú mieru, stopu, zase definoval Karol Veľký ako dlžku vlastného chodidla.

Podobne by sme mohli sledovať ako sa od prapôvodných zrniek obilia cez kamienky, šekle došlo až k vysoko presnému váham, aké sa dnes používajú vo vedeckom výskume. To však nie je zmyslom nášho článku. Všetko, čo sme doteraz povedali má za cieľ iba poukázať na to, že už od najstarších čias miery a váhy neboli jednotné a že bolo potrebné, aby ich stanovila autorita najvyššia – kráľ, vrchnosť. Tak to bolo aj v Izraelovi; vieme, že keď sa Absalom raz do roka ostríhal a odvážil svoje vlasy, „vážieval dvesto šeklov váhy kráľovej“.

Ale autorita kráľova je iba autorita odvodená. Nikto z tých, čo sú u moci, by ju nemal, keby mu nebola daná zhora. Za všetkovou autoritou stojí Boh sám a preto sa konanie človeka v tejto oblasti ocítá v priamej súvislosti s tým, čo o veci ustanovil vo svojom zákone. Bohu veľmi záležalo na tom, aby sa v Izraelovi zachoval súd a spravodlivosť. „Neučinite neprávosti v súde, v meraní, vo váhe ani v miere. Budete mať spravodlivú váhu, spravodlivé záväzie, spravodlivú efu i spravodlivý hin.“ „Nebudeš mať vo svojom miešku rôzneho záväzia, väčšieho a menšieho.“ „Váha a spravodlivé vážky sú Hospodinove, všetky kamene záväzia vo vriecu sú jeho dielom.“ Nie mienka ľudí, dozor úradov, ba ani vlastné svedomie, lež sám Boh je to, ktorému sme zodpovední ako korektné postupujeme pri kupovaní a predávaní, platení dani, clá apod. Tu je inštancia, ktorá garantuje pochvalu za čestné a hanbu za nečestné konanie skutočného pochvalu a skutočného hanbul. Čítame v Prisloví, že falošná váha Mu je ohavnosťou, ale spravodlivé záväzie sa Mu ľubí. Mohli by sme povedať, že k týmto veciam má Boh citový vzťah. A máme ho i my, lebo si veľmi dobре pamätáme, keď nás niekoľko oklame, zraňuje nás, keď na nás berú „iný meter“ ako na druhého, nemile nesieme, ak sa staneme obeľou podvodu.

Kto sa chce Jemu ľubiť nebude siaháť po „falošných vážkach“ a kto si je vedomý, akého bohatého Otca v Nám má, môže v spontánnej radosti a tichej vďačnosti okúsať pravdu slov Páновých – „Dávajte, a bude vám dané, dobrú mieru natlačenú, utrasenú a presypanú, a takú dajú do vášho lona, lebo tou istou mierou, ktorou meriate, bude vám tiež odmerané.“

25a 14, 26 – 3M 19, 36 – 5M 25, 13 – Pr 16, 11 a 11,1 – Kk 6, 38.

-mk

◎ Nesnáze pripravují miesto Bohu, aby skrže ně se mohli oslaviti.

Biblický přirodopis

ZAJIC

Zajic má schopnosť překvapivě se vyhnout rychlejšímu pronásledovateli tím, že náhle a veľmi rychle uskočí a obráti se zpäť, aby se vrátil po vlastní stopě, zatímczo jeho nepřítel se řítí vpřed neschopen se tak rychle zastavit. Pro takové Bohem dané schopnosti a takovou rychlosť by se dalo pripokládat, že je skoro nemožné zajice chytit pouhou rukou.

Ve skutečnosti zajic má ještě jednu, tentokrát špatnou vlastnosť – přílišnou sebejistotu. Může se stát, že při procháze přírodou vyplaší zajice. Ten se rozběhne přes pole a náhle se zastaví na místě, které pokládá za vhodné útočiště. Zůstane nehybně stát v příkrběné poloze, protože zbarvení jeho srsti je stejné jako barva půdy. Je jistý, že tě oklamal. Jestliže jdeš klidně a ihopojně dál předstíráje, že ses jeho pronásledování skutečně vzdal, pak se můžeš k němu přiblížit na pár kroků. Honci jsou natolik zkušení, že v takových okamžicích dovedou se vymrštit a rukama chytit pištičko zajice.

Křesťan je schopen zapomínat, jak lstitý je nás nepřítel, satan, jak vytrvalý a zlý. Jak se zaměřuje na to, aby nám ublížil. Vyleká nás jedním útokem, v zápětí nás však uklidní a uspi sebeďvěrou. Musíme se naučit znát jeho úskoky. „Vzepřete se d'áblu a uteče od vás!“ (Jk 4:7). Nikde nejsme vyzváni, abychom před ním utíkali. Máme utíkat před žádostmi mladosti (2Tm 2:22). Příště, až tě bude satan pokoušet ke zlému a bude ti líčit, jaký požitek z toho budeš mit, řekni směle: Nechci! Jak vzneseně odolával mladý Josef: „Jak bych tedy učinil takovou nešlechetnost, a hřešil proti Bohu?“ (1M 39:9). „Vždyť jste ještě nekladli až do krve odpór v zápase proti hřichu“ (Zd 12:4 - Žilka). Klást nepříteli odpór – to něco stojí, ale ovoce vítězství je chutné. „Dbejte tedy přesně na to, jak žijete, ne jako nemoudří, nýbrž jako moudří“ (Ef 5:15 - Žilka), to znamená, rozhlédnout se než uděláme další krok. Mnoho mladých křesťanů prohrálo boj s pokušením proto, že byli sebejisti: „Vím, co dělám; mohu přestat s tím až budu chtít!“ Věděli, že to, co konají, je nemoudří, ne-li dokonce špatné, ale nemohli tomu odolat. To satan navádí k takovým klamným myšlenkám, aby tvé já vzrostlo, abys byl jist, že ovládáš situaci, ve skutečnosti však situace ovládá tebe.

Zajic tedy klame sám sebe. Kromě toho je ještě velmi bázlivý a zvědavý. Nerozumná zvědavost je také lečka, které se má křesťan využíbat. Má být prostý ke zlému (R 16:19 – nezadat si se zlým). Je mnoho zlých věcí ve světě, které se nás netýkají. Je moudré neslidit po takových skrytých věcech, nechat je na pokoji. Přijdeš-li do styku s nějakým bludným učením a cítíš-li se nucen vyprádat se s ním, pak si shromáždi všechna fakta od starších bratří nebo z doporučených knih a až budeš plně vyzbrojen, bojuj mírně a pokorně a jedině pro slávu Boží a proto, aby bloudící vystřízlivěli a unikli z lečky d'áblovy (2Tm 2:25, 26). Ale využíbej se neužitéčné zvědavosti nahlédnout do zlých kultů, které se tě netýkají.

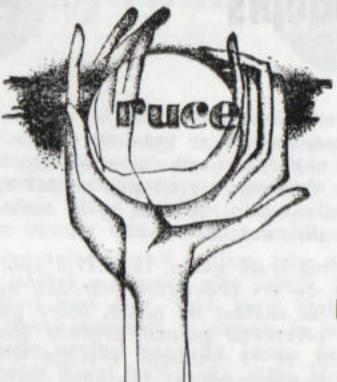
Je ještě jeden druh dráždivé zvědavosti, která může trvale uškodit naši duši, povolime-li ji. To se týká našich očí a uší, jejich prostřednictvím může být nás

duch sycen nedovolenými věcmi. Chraňme se bezbožné zvědavosti! Jestliže uslyšíme o někom špatně zprávy, nechme si to pro sebe, nerozšířujme je, byť to byla i tvrdá pravda. Chceš si získat pověst mluvky nebo zvědavce? Nebo raději bys slyšel o sobě slova uznání, že v lásce přikrýváš hřichy a dovedeš pomáhat těm, kdo se jich dopouštějí, k jejich nápravě?

připr. D. Z.

M. Rajarová

Dal jednomu 5 hřiven
Mt 25:15

Dvě ruce němě mluvily dnes s Bohem a o Něm.
Za rána pevně sepjaté —
Ruměncem slunečních paprsků objaté,
nad hlavou hluboko skloněnou k zemi.
Co oči slzami lásky se rosily —
o radu prosily — o pomoc a sílu.
O radu k dávání, o silu k braní
prosily v hodinu ranní.

Zatímco přede dveřmi den čekal na ně...
Požehnané! Na cestu s ním se daly.
A Boha oslavovaly takto:
Stařence, která lásku vyhližela v bráně —
mozolné sevřely dlaně.
Hladily čela jež dávno zapomněla
slast dotyku lidské ruky.
Včelku vyprostily z pavoučí sítě.
Zraněné dítě do náruče matky položily —
hladové nasýtily. Chladily rány, tisíly muky.
Stíraly slzy pálící, horoucí na líci.
Čís ruce němě, dnes celý den o Bohu mluvily
vedouce Jeho boje... Byly to ruce tvoje?

I kdybys v novém roce neměl víc hřiven než tyto dvě —
ovšem i nohy, další dvě, navíc překypující srdce
s ukázněnou záklapkou jazyka, můžeš vykonat mnoho pro Pána
a v Jeho díle. Zkus to co nejvěrněji — a v Jeho sile!

◎ V tmavé noci skví se jasněji ty hvězdy, které ve dne nejsou vidět.

STŘÍPKY Z BRNA

Nedávno jsem byl na krajovém shromáždění v Brně. Poněvadž jste tam nemohli být všichni, chci se s vámi, vážení čtenáři, s několika myšlenkami podělit. Při aktivním poslouchání rozebrávaného textu jsem se snažil zjevoznané pravdy dále rozvíjet.

Uvažovaný předmět: Ep. Kol. 3:1-17

V prvé části se dovídáme, čeho dosáhli ti, kteří povstali s Kristem k novému životu. Ve druhé části čteme o skutcích, které jsou nedůstojné nového člověka. Dále čteme o novém oblečení, které má charakterizovat živého křesťana.

V Písmu si čteme, že víra je Božím dítkám dána — celá, bez omezení. Křesťan je vybízen, aby vedl vitézné zápasы a Bohem danou víru plně používal. Výsledky tvých zápasů jsou úměrné víře, kterou jsi tyto zápasы vedl. Některým křesťanům stačí, když získali jistotu spasení. To jsou začátky. Ty však bojuj o Boží požehnání a vvrust. A nepodceň „malíckost“.

V těchto zápasech budeš ovlivňovaný kladně i záporně. Dostaneš se do průsečíku těchto sil. Budeš se rozhodovat mezi zemskými a nebeskými věcmi, tělesnými a duchovními. Orientaci hledej pod vlivem celého Božího slova — nevytrhuj některá místa Písma pro zdůvodnění svého jednání. Mezi Starým a Novým zákonem je patrný kvalitativní krok vpřed a vzhůru. Tentýž Duch nás vede k novým kvalitám našeho smýšlení i praktického projevu.

V současné době jsme opět upozorněni na rozpor mezi naším poznáním a skutečným životem. Slyšené Boží slovo je třeba „rozvýkat“, „strávit“, procítit — musí projít celou osobností. Takto vírou zpracované a zažité Slovo přináší sílu a moc k životu.

Mnozí jste jistě letěli v letadle. Čím vše jste byli, tím menšími se vám jevily pozemské věci. Kdo hledá zemské věci, nechápe cenu nebeských; kdo svrhne, lehce si uspořádá pořadí hodnot. Co hledáš ty? Časné nebo trvalé? Nebud „neutrálním“ — vlažným křesťanem. Pán Ježíš musel být ve vězech svého Otce. Musel? On ani jinak nechtěl. Tvá seberealizace je na vinici Pána Ježíše.

Ten „nebeský Cihlář“ nás formuje, abychom „pasovali“ do nebeské stavby. I když materiál, který používá, je neúrodný jíl, hněte nás a formuje, dává tvar a vlastnosti, abychom pro nové místo a funkci v nebeském domově byli připraveni. Nereptej a nenaříkej, když jsi právě hněten a přepalován — ten „nebeský Cihlář“ pracuje přesně a s jasným cílem, který i ty za čas pochopíš.

Mnozí dobrě začali, ale zhyznuli u vře. Nechali se oslnit pozlákem a zlato jim uniklo. Takoví vzali škodu. Mnohým se stali urážkou a pohoršením. Pána zarmucují. Tito křesťané svým životem vytvářejí falešné informace o Bohu. Kde je vás poklad, bude i vaše srdce.

Záleží tedy na vztahu. Ti dva, kteří se mají rádi, nedovedou někdy definovat, „čím to je“, ale v srdci to prostě cítí, že si jsou blízci. Čím více chápeme práci Pána Ježíše a Jeho samého, nás vztah k Němu se bude prohlubovat a budeme si bližší. Bude to záležitost srdce i citu — nejen myslí. Pak nás nemusí nikdo pobízet, poběhneme sami.

Můžeme pracovat „v slovu neb v skutku“ (v. 17). Slovem nebo praktickým činem. Jsou slova potěšení i nepokoj působící; taktéž skutky z lásky pramenící i zraňující. Jakých jsi nástrojem? Ročenka „Cestou životem“ potřebuje tvoje zkušenosti víry. Čtenáři tohoto časopisu čekají na tvé osobní svědectví nebo svěží článek, který nás potěší a osvěží. Spolu-vykojení ve tvém domácím shromáždění právem očekávají, že je povzbudí a posilní živým Slovem. A všichni potřebují vidět, že nejsi jen teoretik, ale umíš přiložit ruku k dílu ochotně a nečekáš, až to „někdo udělá“. V zásadě se snažíš být pomocníkem všude, kde je třeba a kde pomoci můžeš a nesnížíš se k nic neřešící kritice, abys neprekázel.

Každý člověk disponuje mnohými věcmi. V rukou starého člověka mohou zabijet, ale nový člověk jimi slouží a pomáhá. „Kdo kradl, již více nekrad!“ Nebudeme zloději nám svěřeného času, ale vykupujme jej, dokud je „dnes“.

Zaznamenal -hc-

Zgħajnej

Minulý rok bol na južnom Slovensku veľmi skromný na dážď. Kultúry vädli, ovocie opadávalo a mnoho stromov povyschýalo.

Aké je to smutné a škodlivé, ak nastane suchota v srdciach Božieho ľudu! Prejaví sa to tým, že sa stráca – uschýňa láska. Veriaci človek, u ktorého sa stratí láska, zanedbáva čítanie Božieho Slova, modlitby a vďaky Pánovi mu zovšednej. Do rodinného kruhu sa otvoria dvere svetu, čo má veľký vplyv predovšetkým na deťom. Potom „lahko trafia do sveta. Stráca sa záujem o Božie dielo, zhromaždenie sa povážuje za zbytočné. Mnohí ho „lahko opúšťajú“. Taký potom ani nevydáva svedectvo ľudom o Pánu Ježišovi, o Jeho spasiteľnej milosti.

Ked' sa dostaví suchota, chudoba, hlad; Elimenechovia a Noamy opúšťajú Bet lehem (Rt 1:1-2). Koľko našich nádejních synov a dcér kráča širokou cestou k záhubie! Koľko bolo krásne sa rozvíjajúcich zhromaždení, ale nedostatok lásky spôsobi smrť – zánik.

Preto potrebujeme žiadať od Hospodina dážď lásky. Láska prichádza od Boha, lebo On je láská. A tam, kde tento „dážď“ spadne, ihneď sa ukážu jeho účinky, ako sú opísané v 1K 13:4-8.

„Láska zboživéga“. Nenáhli, trpeživo čaká ako zahradník (1k 13:6-9)

Je dobrévitá! Ohladuplná k rodičom, k deťom, starcom, nemocným aj neplúdeňom.

„Nezávidí“. Nežiarli ako Kain na Abela, Jozefovi bratia na priazeň otcovu a ako Jozua na prorockého ducha tých, čo ostali v stánoch (4M 11:26-28). Koná ako Jonatán voči Dávidovi, keď uznáva jeho prednosti a miluje ho ako svoju vlastnú dušu.

„Láska sa nechváli a nenadúva sa“. Apoštol Pavol veľmi na to dbal, aby sa nechválij zladeniami a ak aj o tom písal, tak mal k tomu dôvody (2K 12:11).

„Nehľadá svojho vlastného“. Kvôli pokoju utrpí aj škodu. Tak konal Izák. Kopal studne, ale neprinášala mu ich rúbu. Co robil? Nechal im ich a kopal ďalšie a Boh mu to bohaté nahradil (1M 26:15-22).

„Nerozhorčuje sa“. Nedá sa vyprovokovať k unáhľeným činom, byť nervóznym, po-
pudivým. Kajúci marnotratný syn sa po návrate radoval v otcovom dome, ale
urazený a nahnevaný jeho brat stál vonku a ruší otcovu radosť. Žiarlivosť, hnev,
pýcha, samospravodlivosť – to do Božieho kráľovstva nepatri.

„Nemysli na zlé!“ Dávid nezabudol na krvdu, ktorú mu spôsobil Šimej (1Kr 2:8-9). Osočený, opovržený a olúpený Mifibóšet jednal inak (2S 19:30).

„Neraduje sa neprávosti, ale sa spolu raduje pravde“. Láska pláče s placúcimi, cíti s tými, ktorých postihne nemoc, trápenie, pád (R 12:15).

„Všetko znáš“. „Všetko nesie trpezlivosť“. Istá matka chovala debilné dieťa 15 rokov. Mnohí sa jej pýtali: Kde berieš toľko sily a trpezlivosti? — To je moje dieťa a bola by som šťastná, keby som aspoň raz počula z jeho úst „mamička“. — To môže dokázať len láska. Koľko takých detí má nás nebeský Otec a neprestáva milovať všetkých, lebo On je Láska.

Žiadajme si „dážď lásky“ v novom roku, aby sa rozzeleňali naše rodiny, zborov a tak sme potom donášali ovocie na slávu Pánovu.

M. O

Ve dnech 20.–22. listopadu m. r. bylo v Pezinku zasedání zástupců členských církví RS KMK pro podporu úsilí o odzbrojení ve světě. Doporučilo věnovat pozornost závěrečným dokumentům 5. VMS při biblických hodinách, sborových večerech a při sborové práci všebec. Zdůraznilo, aby 17. červen byl prohlášen za Světový den odzbrojení a slaven ve všech sborech a farnostech v rámci „izaiášské konference církvi a křesťanů“ na téma Izaiáše 2:4.

Ve dnech 27.–29. listopadu m. r. zasedala Komise pro lidská práva RS KMK v Brně, jejíž jednání se neslo ve známení 30. výročí Všeobecného vyhlášení lidských práv v OSN (10. prosince 1948). Komise zvláště zdůraznila nutnost diferencovaného postoje k nejslabším ve společnosti. Z theologických otázek byla vyzvednuta potřeba pokání a uplatňování práva pro jiné, místo dožadování se práv pro sebe

V dopise členským církvím mimo jiné komise zdůraznila: „Socialistická společnost je nám, křesťanům, blízká, protože řeší základní otázky související s lidskými právy mezi jiným tím, že umožňuje zaměstnání všem svým občanům, dává jim hospodářské zabezpečení a tak vytváří reálné předpoklady, aby se společnost mohla stávat lidštější a rozvíjet demokratická práva jednotlivců. Naše socialistická solidarita dochází uplatnění zejména v péči o dítě, o nemocné, o staré a opuštěné. Lidských práv se má dostat všem, neboť Kristus umřel za všecky lidi bez rozdílu. V roce 1979, který je vyhlášen Rokem dítěte, se soustředí nás zájem na zajištění práv těm nejmenším, jimž patří budoucnost světa.“

Předsednictvo RS KMK zaslalo všem věřícím novoroční blahopřejný dopis s přáním Kristova pokče celému světu. Obraci se na všecky církve s prosbou o modlitelná soustředění a vedle evangelijní zvěsti též za jasné svědectví o záměrech Knížete Pokče podle Izaiáše 9:6. S díkem za uplynulou plodnou spolupráci vyslovuje důvěru v další podporu naší společnosti ze strany věřících lidí.

9. ledna t. r. přijal náměstek předsedy Federální vlády ČSSR PhDr. Matej Lučan, za přítomnosti ministra kultury ČSR doc. Dr. Klusáka, CSc., představitele čsl. církví a náboženských společností na státním zámku v Kolodějích u Prahy. Ve svém projevu vyslovil dík věřícím občanům za příkladný pracovní podíl v budování našeho státu, za práci RS KMK v boji o světový mír a všem zástupcům církevního života za úspěšnou spolupráci pro blaho naší socialistické společnosti. Do nového roku další tvorivé práce ve prospěch našeho lidu a světového míru poprvé všem účastníkům audience a jejich církvím mnoho zdaru. Za členské církve RS KMK poděkoval gener. biskup Dr. Michalko a patriarcha Dr. Novák.

Do nového roku nové milosti Boží přejeme za naši redakci všem našim čtenářům mnoho požehnání ve smyslu slova Žalmu 28:7-8.

V kalendáři Cestou životem 1979 je uvedeno 33 textů nových duchovních písní. Dá-li Pán, bude ve II. pololetí 1979 k dispozici mangenofonová nahrávka těchto písni. Mnozí z vás si je jistě chcete sami zazpívat už nyní, proto poznámce pod textem na str. 13, 41, 251, 265, 335, 349 a 363 v kalendáři rozumějte tak, že melodie k těmto textům najdete pod uvedeným číslem v „Červeném zpěvníku“ (Pisné duchovní 1947). Texty na str. 153 a 209 kalendáře mají melodie v „Písničkách na cestu“ č. 16 a 56.

Četli jsme za Vás...

● Turisté, kteří procházejí Getsemanskou zahradou, se dozvídají, že ta mější stromy pocházejí ještě z dob Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš se pod těmi stromy, které ještě dnes stojí, modlil. Výzkum odborníků totiž potvrdil, že většina stromů v Getsemanské zahradě je stará více než 2300 let.

● V severní Sýrii bylo nalezeno kolem 20 tisíc hliněných tabulek, pocházejících ze starobylé civilizace. Jedná se již o druhou část stejněho nálezu. Celkový počet vykopaných tabulek dosahuje čísla 40 tisíc. V minulém roce se v červnu uskutečnila v New Yorku tisková konference předních odborníků, kterým byly tabulky svěřeny k podrobnému výzkumu. Nalezené hliněné tabulky pocházejí z období asi 2500 let př. n. l. Týkají se především záležitostí soudních a obchodních. Byly v nich nalezeny zmínky o městech Sodoma a Gomora a o dalších městech citovaných v SZ. Již v době vzniku tabulek existovala vzdělaná civilizace, která zprávy zachovávala tímto způsobem. To nepřímo vyvraci názor, že zprávy knih SZ se zachovaly pouze ústní tradicí.

Dne 11. 9. 1978 se havířovský sbor rozloučil s bratrem PAVLEM SZTURCEM, který odešel k Pánu ve svých 76 letech. Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele přijal před 56 lety a zůstal mu věrný přes mnohé životní zkoušky. V jeho domácnosti se dlouhé léta konala shromáždění sboru v Horní Suché. Na věčnost odešel s živou naději Písma: „Nejsou rovná nynější utrpení oné budoucí slávě.“ Na hřbitově posloužili bratři M. Taška, Bajger a Krmášek.

Dne 25. 9. 1978 si Pán povolal z našeho středu ve věku 65 let milou sestru ANNU WYTRZENSOVOU, roz. Konečnou. Plně se odevzdala Pánu v r. 1970 a věnovala se především službě nemocným, které se snažila povzbudit slovy i skutky. Prokázala tak učinnou lásku mnohým. V tomto duchu se s ní havířovský sbor a věřící z okolí rozloučili dne 29. 9. 1978 na hřbitově v Místku.

Dňa 18. 11. 1978 Pán si po krátkej nemoci povolal k sebe brata JÁNA ŠTEKĽÁČA vo veku 86 rokov. Brat Štekľáč bol jedným z prvých priekopníkov práci Pánoej vo zvolenskom okoli. Uveril v Pána Ježíša vo svojich 17 rokoch na svedectvo bratov Šipku a Sadloňa. Od svojho obrátenia verne slúžil Pánovi celý život. Po dlhé roky bolo v jeho príbytku zhromaždenie. Na Jeho pohrebe v Lieskovci poslúžili Božím Slovom bratia Azor, Ambrož a Jozefíny.

-pe